

Manuel Niubó

Ens ha deixat Manuel Niubó. Feia anys que vivia una mena de retir voluntari a la seua casa de la Cerdera, allunyat del dia a dia de l'escena artística. A mitjans dels anys vuitanta encara va executar alguns projectes d'interiorisme, ofici pel qual estava ben dotat. De manera molt personal, va instal·lar algunes de les darreres exposicions de Leandre Cristòfol: la de la sèrie *Alfa-Omega-Alfa* a la Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, i molt especialment una que vam compartir plegats dels dibuixos de l'escultor a la Sala de La Caixa de la plaça de la Sal. En aquest cas, Niubó va tindre una brillant pensada, que va executar amb precisió Darío Ibáñez, al penjar les morfologies al mig de la sala, amb uns tensors que les feien flotar enlaire, sense el suport de la paret. A Cristòfol això li va plaure enormement, ja que a la sala les parets eren buides i els marcs apareixien màgicament il·luminats sense suports. Hi ha una fotografia en què sortim tots tres, Niubó, Cristòfol i jo, amb cares de felicitat. A la meua biografia sobre l'escultor explico que un amic de joventut, l'Agustí, i Niubó, van ser dels pocs privilegiats que Cristòfol rebia en els darrers anys de la seua vida conscient. Niubó em trucava sovint per comentar els petits detalls de la seua vida quotidiana... que si els endolls i les connexions elèctriques podien ser un perill... fins que aconseguíem comprar-li uns extintors

Leandre Cristòfol i Manuel Niubó, a l'exposició 'Alfa-Omega-Alfa', del primer a l'IEI.

per a la seua seguretat. Després Niubó va deixar de baixar, cada vegada més, a la ciutat.

Sense ser especialment actiu en el fet expositiu, Niubó havia format part de l'evolució de l'escena artística lleidatana des que va començar a anar a les primeres promocions de l'escola del Cercle de Belles Arts. L'any 1948 ja figura a les exposicions col·lectives de final de curs dels alumnes, repetint

la seua presència a la del 1949, o a les Medalles Socials del Cercle. Entre els seus companys es pot imaginar tot aquest ventall d'artistes del cercle de Benseny, i molt especialment Josep Barberà, amb qui sempre l'he relacionat, per compartir amb ell un caràcter poc estrident, o amb Albert Coma Estadella, és clar.

L'any 1953 un dibuix seu, que duia per títol *Tejados*, va ser guardonat a l'exposició

d'Educación y Descanso a l'Institut d'Estudis Ilerdencs. Aquell mateix any va crear un grup que va anomenar-se Grup 5, amb l'arquitecte Marià Gomà, amb Josep Barberà, Ernest Ibáñez i Ramon Fontova. En una de les visites que vaig fer a la seua casa de la Cerdera m'ensenyava algunes de les obres d'aquest període, properes a les inquietuds de l'art de la dècada dels anys cinquanta, amatents al llenguatge expres-

siv. Mary Coma Estadella va ensenyar-me unes fotos de la mostra que Cristòfol va fer dels Ralents als anys cinquanta. Hi apareix Manuel Niubó, Coma Estadella, Lordán, envoltant Cristòfol. Representa tota una època que gairebé no existeix ara, on l'art era una vocació que compartien els artistes, amb una amistat refermada que estava per damunt de qualsevol altra cosa, inclosa l'estètica.